

Sygn. I C 37/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Hanna Kaflak-Januszko
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Karina Hofman

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2021 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) z siedzibą w S.

przeciwko R. D.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Banku (...) z siedzibą w S. na rzecz pozwanego R. D. 10.817,00 zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych 00/100) kosztów procesu.

I C 37/20

UZASADNIENIE

Powód (...) w S. pozwał 14.11.2019 r. o 249 017,44 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 29.12.2017 r. zadłużenia kredytowego w wysokości wynikającej z zabezpieczającego go weksla. Wierzytelność tę – wymagalną w 2014 r. - nabył w ciągu cesji. Mianowicie bank, który udzielił kredytu, po otrzymaniu 15.02.2017 r. postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec bezskuteczności, 9.06.2017 r. cesjonował ją na (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, który 28.12.2017 r. wypełnił nabyty w ten sposób weksel, a 12.03.2019 r. zbył wierzytelność na rzecz (...) SA, od którego 5.04.2019 r. nabył ją powód.

Zdaniem powoda w chwili pierwszej cesji wierzytelność nie była więc przedawniona i w taką sytuację prawną zbywcy wstąpił nabywca. Nadto powód jako bank także może korzystać z przerwy przedawnienia, która następowała wskutek prowadzenia egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego.

Pozwany R. D. wniósł o oddalenie powództwa. Zakwestionował legitymację powoda (a konkretnie – dokumenty, które miały potwierdzać ważność i skuteczność cesji), istnienie zobowiązania (zarzucając, że nie zostało wykazane zwłaszcza co do wysokości), wypełnienie weksla niezgodnie z legitymacją i podniósł zarzut przedawnienia

Sąd ustalił, że:

1.09.2011 r. pozwany zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę kredytu hipotecznego denominowanego w euro (miał być wypłacony i realizowany w złotych), zabezpieczoną wekslem.

fakt przyznany (nadto dowód: umowa k. 93-124)

Wobec zadłużenia umowa została wypowiedziana pismem z 27.05.2014 r. (k.125), a kredytodawca wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w euro z 19.08.2014 r. (k. 127), zaopatrzony następnie klauzulą wykonalności z 29.08.2014 r. (k. 128) i wszczął postępowanie egzekucyjne, które 6.02.2017 r. zostało umorzone ze względu na bezskuteczność (k. 129). Postanowienie to doręczono kredytodawcy 15.02.2017 r.

Weksel był przekazywany na rzecz kolejnych podmiotów wymienionych w pozwie po wypełnieniu go na rzecz pierwszego z nich (k.7-8).

fakt przyznany (nadto dowody z powyżej wymienionych dokumentów)

Sąd zważył, że:

Powództwo nie podlegało uwzględnieniu.

Weksel pełnił tylko funkcję gwarancyjną, więc wobec zarzutów pozwanego - spór podlegał rozstrzygnięciu na gruncie stosunku podstawowego (co także wynikało z uzasadnienia pozwu sporządzonego ze świadomością problemu legitymacji i to już na etapie pierwszej cesji wobec skutków uchwały SN (...) z 29.06.2016 r. w profesjonalnym obrocie), czyli umowy kredytu i to ważyło na rozkładzie ciężaru dowodowego (czego sąd w nawiązaniu do rozwijanej ochrony konsumenta poprzez opcję niemożności posługiwania się wobec niego wekslem nie będzie także szerzej omawiał).

Przede wszystkim widoczne było w sprawie, że powód nie wykazał wysokości roszczenia (at. 6 kc). Już samo przechodzenie pomiędzy euro a złotym w poszczególnych dokumentach dotyczących zadłużenia, prowadziło do wątpliwości, jak doszło do ustalenia wysokości (zwłaszcza na moment wniesienia pozwu). W tym zakresie zdecydowanie wierzyciel powinien przedstawić jak dokonał rozrachunków i wyliczenia zadłużenia. Wobec tego nawet gdyby pozwany przedłożył informacje o wpłatach, bez wierzyciela nie było możliwie zweryfikowania salda. Nabywca wierzytelności nie może oczekiwać, że zwolni się z ciężaru procesowego przeniesieniem go na pozwanego jako bezpośrednią stronę umowy. Jej dłużnik nie może być obciążany skutkami cesji w ten sposób, gdyż ryzykiem nabywcy wierzytelności jest odnalezienie się w sytuacji prawnej jej zbywcy. Sąd w toku postępowania lojalnie przedstawił swoje stanowisko co do rozkładu ciężaru dowodowego po podjęciu czynności zmierzających do pozyskania dowodów mimo pewnej kuriozalności sytuacji, w której wierzyciel nie ma dostępu do dokumentacji uzasadniającej dochodzenie roszczenia. Uwypukla to wątpliwości zgłoszone przez pozwanego co do cesji.

Wobec omówionej podstawy rozstrzygnięcia, sąd nie będzie przeprowadzał wyводу, czy złożone w sprawie dokumenty były wystarczające do wykazania umowy cesji (jak i o skutkach tego faktu dla indosowania weksla). Kwestia ta -wobec innych istotnych zarzutów niweczających - nie była pogłębiana także poprzez sygnalizowanie stronom, jak należy odnieść się do jej weryfikacji w procesie (zwl. że z niczego nie wynikało, by pierwotny wierzyciel lub poprzednicy powoda rościli sobie nadal cokolwiek wobec pozwanego, a przy tym by bank kredytujący tak dalece utracił dane osobowe, by wierzytelność bezpodstawnie weszła do obrotu). Dlatego sąd nie ujął tej części w ustaleniach niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy.

Nadmienić należy, że sąd podziela stanowisko pozwanego odnośnie przedawnienia spornej wierzytelności (spór był co do tego, czy doszło do przerwy przedawnienia, na którą może powołać się powód). Przytoczona na wstępie uchwała dotyczyła właśnie takich sytuacji jak w niniejszej sprawie, tj. wskazywała, że inne podmioty nie mogą korzystać z uprzywilejowania banku w dochodzeniu należności, a więc także z przerwy przedawnienia, która wówczas powstaje. Dlatego nabywca wierzytelności nie wstępuje w całokształt sytuacji zbywcy, który jest bankiem (i tak też postrzega to SN w innym orzeczeniu przytoczonym przez powoda (...), a potwierdza kolejne przez niego wspomniane (...)). Obecna sprawa potwierdziła słuszność tej wykładni, skoro dłużnik traci gwarancje, jakie z założenia ma zapewnione, gdy

wierzycielem jest bank, poddany określonym powinnościom i nadzorowi, co uzasadniało uznanie go za podmiot na tyle wiarygodny, by umożliwić uproszczoną drogę dochodzenia świadczeń. Nadto w ocenie sądu fakt, że powodem też jest bank nie zmienia wniosków uchwały, zwłaszcza że chodzi o nabycie wierzytelności poprzez inne podmioty. Wydaje się też jednak wątpliwe, czy wspomniane uprzywilejowanie banku można byłoby uznać za systemowo akceptowalne dla obrotu międzybankowego. Oparte było jednak na pewności obsługi długu przez podmiot związany z nim bezpośrednio.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Koszty zasądzono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 kpc w związku z § 2 pkt. 7 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

1 zob. m.in. orzeczenie (...) C – (...), w połączonych sprawach (...) i (...), które nie wykluczyły posługiwania się wekslem, ale wskazały na wymagany standard badania spraw, gdzie został użyty w obrocie konsumenckim, kontynuacja w orzeczeniu SN (...) i przykładowa analiza o wpływie orzeczeń na obrót:

(...)K.-weksli-w-obrocie-z-konsumentami.html